



festival
v
drugačnosti

Smo društvo, ustanovljeno leta 1997, ki združuje ljudi s poškodbo hrbtenjače in deluje v okviru Zveze paraplegikov Slovenije. Deluje na območju dvanajstih koroških občin. V društvu potekajo različni programi, kot so športni programi ter rekreacija, programi reševanja socialne problematike, nudenja pomoči, nege – osebna asistenca, prevozi članov, ohranjanje zdravja ter prebivanje in prilagajanje okolja.

Paraplegiki imamo spinalno poškodbo oziroma okvaro hrbtenjače. Tisti, ki imajo poškodbo v vratnem delu, so tetraplegiki in imajo poškodovane vse štiri ude. To so naši najtežje gibalno ovirani člani. Tisti, ki imajo poškodbo v prsnem in ledvenem delu, so paraplegiki in imajo gibalno ovirane spodnje ude. To poškodbo ima večina naših članov. Več o nas na www.dpkoroske.si

Poslanstvo Festivala drugačnosti – FD je predstavitev invalidskih organizacij, delujočih v Mestni občini Slovenj Gradec. Zaradi različne vrste organiziranosti društev (medobčinska, regijska, zveza ...) ima dogodek tudi širši radius pokritosti in vpliva. Predstavijo se širši javnosti s stojnicami in na odru; s športnimi tekmovanji, z delavnicami in predavanji na šolah ter samostojnimi kulturnimi dogodki, kot je ta literarni večer na katerega vas vljudno vabimo.

Ciljev pri tem je več, in sicer predstavitev delovanj društev širši javnosti, razbijanje stereotipov, povezovanje invalidskih društev, motiviranje tako invalidskih društev kot »normalne« populacije k razvoju skupnega sodelovanja in izobraževalna nota s ciljno skupino otrok in mladine. Pomembno je pokazati, kako malo je potrebno za enostavno rešitev, primerno pomoč in kakšna velika škoda se stori z nepripravljenostjo premagovanja ovir. Festival drugačnosti je postal stalni del v prireditvah praznovanja občinskega praznika in prepoznavna prireditev invalidskih organizacij v Sloveniji.

**VLJUDNO VABLJENI
NA LITERARNI VEČER**

S

Sonjo PUNGERTNIK

IN PREDSTAVITEV NJENEGA ROMANA



ČETRTEK, 16. 9. 2021

ob 18. uri



KNJIŽNICA
KSAVERJA MEŠKA
SLOVENJ GRADEC

**Ronkova 4, 2380 Slovenj Gradec
2. nadstropje**



Sonja Pungertnik (1972) je po poklicu profesorica defektologije. Tri leta je delala na področju šolstva, šest let na področju socialnega varstva, od leta 2007 pa je zaposlena v Ignacijevem domu duhovnosti, ki ga od leta 2018 tudi vodi. Leta 2006 je prejela priznanje Andragoškega centra Slovenije za dosežke na področju izobraževanja odraslih, leta 2014 pa je bila razglašena za Slovenko leta. Je avtorica strokovnih člankov in številnih krajših prispevkov, leta 2021 pa je izdala svoje prvo knjižno delo, roman z naslovom *Misliš resno?*.

Književno delo, katerega podnaslov je *Ljubezen v odtenku drugačnosti*, na privlačen način odstira pogled v življenje in doživljanje slepih, brez zadržkov govori o predsodkih in stereotipih ter nevsiljivo sporoča, kakšen naj bo oz. naj ne bo odnos videčih do slepih. Gimnazijka Sara se na pragu svoje mladosti spoprijema z izzivi in stiskami, ki jih prinaša slepota. Čeprav je zgodba izmišljena, je avtorica v njej razkrila marsikateri košček svojega doživljanja sveta in svoje lastne življenjske izkušnje, ki jih ima kot slepa. Delo ima tudi izobraževalni značaj, saj se bralec mimogrede seznani s številnimi informacijami o življenju ljudi, ki ne vidijo.

Knjiga, ki je izšla Pri Mohorjevi založbi Celovec obsega 176 strani in je v trdi vezavi. Ker je roman napisan kot konkretna življenjska zgodba, je zanimiva prav za vsakega bralca, tudi za mlade. Tisk je prijazen slabovidnim, posebnost knjige pa je tudi to, da je naslov na platnici napisan v brajici.

Iz spremne besede - Doc. dr. Aksinja Kermauner, pisateljica in tiflopedagoginja

Prvenec Sonje Pungertnik je na prvi pogled iskreno, preprosto besedilo z močno avtobiografsko noto. Govori o slepem dekletu, ki se ne spopada samo s predsodki okolice, ampak tudi s svojimi pomisleki, ki so včasih še bolj obremenjujoči kot mišljenje drugih. Ko pa besedilo natančneje preberemo, opazimo nekaj nenavadnega. Na tem mestu moram zapisati podatek, da je avtorica slepa od rojstva, česar sicer ne poudarjam, saj ni merodajno za pisateljstvo; slepota človeka pri pisanju ne ovira – vsaj vsebinsko ne, morda se lahko pojavijo težave zgolj tehnične narave. Opozoriti pa bi želela na to, da je roman napisan v tretji osebi, torej je avtorica tako imenovana vsevedna pripovedovalka. Iz zgornjih opisov ne bi mogli nikoli ugotoviti, da razen v otroških letih svetlobe in senc pisateljica nikoli ni videla s telesnimi očmi. Piše o tem, kako so VIDE TI ljudje, kako je mogoče OPAZITI njihove reakcije, kakšnega videza je sama Sara. Po drugi strani pa pisateljica opisuje doživljanje glavne junakinje iz svoje lastne perspektive, torej kot slepe. Res nenavadno, če vemo, da pisateljica nikoli ni videla. To lahko pomeni le njeno neverjetno sposobnost vživljanja v druge, v videče. Pisateljica povsem obvlada svet videčih in ga prepričljivo opisuje. Se polnočutni sploh lahko tako vživimo v svet ljudi, ki ne vidijo? Sonja se loti tudi stereotipov, ki so še kako prisotni v naši družbi. To je družba, ki sama sebe zelo ambiciozno imenuje inkluzivna. V zgodbi naletimo na hude predsodke o slepih, na neznanje, nerazumevanje, strah. Včasih prav podvomimo, da se je lahko kaj takega v resnici zgodilo. Vendar pisateljica veliko črpa iz tega, kar je doživela na lastni koži. Resničnosti je dostikrat težje verjeti kot fikciji. Podajanje zgodbe je mestoma nekoliko arhaično, kar ji daje poseben čar. Pisateljica se dotakne tudi perečega sodobnega problema: pomanjkanja komunikacije. Precej manj težav bi bilo, ko bi znali takoj povedati partnerju, kaj nas teži, in bi skupaj rešila problem. Včasih pa skrivamo težave, ker se bojimo, da bodo drugega prizadele, ne bo jih razumel, s tem pa stvari še precej bolj zapletemo in kmalu se rodijo nesporazumi, ki jih Sonja tako živo opisuje. Besedilo ima prav gotovo tudi izobraževalno in vzgojno noto. Avtorica nas seznani z nekaterimi podatki o slepoti, z izjemnimi ljudmi, predstavi nam specialne pripomočke, recimo belo palico, kako ljudje, ki ne vidijo, prepoznavajo denar, na kakšen način kuhajo, o prilagojenih športih za slepe, in podobno. Ob primerih iz vsakdanjih situacij opiše, kako se ne smemo obnašati do njih, in nevsiljivo poda načine za normalno komunikacijo. Če nismo obremenjeni s predsodki o „različnosti“ ljudi, ki ne vidijo, nam je kar težko, ko beremo, koliko trpljenja naredimo ljudje drug drugemu. Glavna junakinja se bori proti vsem in tudi proti sami sebi, ob tem pa notranje raste. Naj nam bo dragocena Sonjina knjiga v poduk, v bralni užitek, predvsem pa naj odstira temo videčih!